

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.411/2009/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2009. november 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. június 3. napján kihirdetett 13.B.280/2007/30. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a bűncselekmény helyes megnevezése emberölés büntette [Btk. 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés i/ pontja].

A vádlott személyi igazolványának száma:

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, kifejtve, hogy álláspontja szerint vádlott a cselekménye elkövetését nem eshetőleges szándékkal - ahogy az elsőfokú bíróság azt rögzítette - hanem a Btk. 13. §-ának I. fordulata szerinti egyenes szándékkal valósította meg.

A vádlott és a védő is jogorvoslattal élt, amelyet a védő írásban igen részletesen indokolt. Jogi véleményét részben az interneten elérhető, részben az orvosi szakirodalom alapján kívánta igazolni, vitatva az igazságügyi orvosszakértők és az Egészségügyi Tudományos Tanács szakvéleményét a halál okával kapcsolatban. Erre figyelemmel fellebbezése a vádlott felmentését célozza, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak tartva, annak hatályon kívül helyezését indítványozta.

Sérrelmezte továbbá, hogy a megyei bíróság az Egészségügyi Tudományos Tanács szakvéleményének kiegészítésére tett bizonyítási indítványát elutasította és „az ítélet ennek indokát nem adja.”.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az ítéleti tényállás kismértékű kiegészítését, a bűncselekmény helyes megnevezésének rögzítését indítványozta. A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a perbeszédében kifejtette, hogy helyes a megyei bíróság következtetése a vádlott eshetőleges ölési szándékára, majd a főbüntetés

súlyosítására irányuló ügyészi indítványt a bírói gyakorlattal ellentétesnek ítélve az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla a fellebbezésekre tekintettel a megyei bíróság határozatát a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében - nyilvános ülésen - bírálta felül, alkalmazva a Be. 361. §-ának (1) bekezdésében rögzítetteket. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság lényeges perjogi hibáktól mentes bizonyítást folytatott le. Beszerezte a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat, amelyeket hibátlan logika mentén mérlegelési körébe vont. Részletesen és a logika szabályait is szem előtt tartva megindokolta, hogy a sértett halála miatt a vádlott tevőleges közreműködésével és nem a védő által következetesen hangoztatott biológiai folyamat (meconium aspiráció) miatt következett be. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás során a halál okának tisztázása érdekében a vádlott érdekét maximálisan szem előtt tartva járt el. Itt szükséges utalni arra, hogy a megyei bíróság a védelem által felkért és véleményt adó szakértőt - aki szülész-nőgyógyász és igazságügyi orvosszakértő is - a büntetőeljárásban szakértőként kezelte, bár a Be. 112. §-ának (2) bekezdése alapján őt a büntetőeljárásba végzéssel nem vonta be. szakértő „igazságügyi orvosszakértői véleményében” a halál okával, körülményeivel kapcsolatban is állást foglalt, holott erről a Be. 101. §-ának (2) bekezdése értelmében két szakértő nyilatkozhat. Mindezek alapján e véleményt csak mint okirati bizonyítékot vehette volna figyelembe a megyei bíróság. Ezen relatív eljárási szabályszegések azonban az ítélet megalapozottságát nem érintik, mindössze az rögzítendő, hogy nem álltak rendelkezésre - eljárásjogilag értékelhetően - ellentétes szakvélemények, így az Egészségügyi Tudományos Tanács bevonásának sem volt eljárásjogi alapja. Ez azonban nem kérdőjelezi meg az Egészségügyi Tudományos Tanács által adott szakvélemény felhasználhatóságát, s olyanként értékelendő, amely a védelem által felhozott szakmai érveket volt hivatott ellenőrizni, megvizsgálni.

Az Egészségügyi Tudományos Tanács véleménye teljes egészében alátámasztotta 1.sz. és 2.sz. igazságügyi orvosszakértőknek a halál okával és mechanizmusával kapcsolatban előterjesztett szakvéleményét, rámutatva arra, hogy a szakértőpáros által adott szakvélemény, illetve szakértő véleménye közötti ellentét „... arra vezethető vissza, hogy a boncolást végző szakértők az általuk észlelt bonclelet és elvégzett vizsgálatok alapján objektív tényekre alapozták véleményüket, míg szakértő az egymásnak is ellentmondó vallomásokat is tényként fogadta el és nem értékelte megfelelő súllyal a boncolás során észlelt elváltozásokat.”.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte. Ezen értékelő tevékenységéről indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget téve adott számot.

A másodfokú bíróság - egyetértve a fellebbviteli főügyészség képviselőjének a nyilvános ülésen kifejtett álláspontjával - mellőzi az ítélet indokolásából ... rendőr-örnagy - mint a hatóság tagja - tanúvallomásának azon részeire történt hivatkozásokat, amelyek a vádlottal és édesanyjával való beszélgetésből származó információkat tartalmaznak. Ekkor ugyanis

nem került sor a vádlottnak a hallgatás jogára, illetőleg a közvetlen hozzátartozóját megillető mentességi jogra történő figyelmeztetésre, ezért a cselekménnyel összefüggésben így nyert információk a Be. 78. §-ának (4) bekezdése értelmében bizonyítékként nem értékelhetők (ítélet 6. oldal 2. bekezdés és 8. oldal 4. bekezdés). Ezen bizonyítékok mellőzése ugyanakkor a megyei bíróság által megállapított tényállást semmilyen formában nem érintik.

Az iratok tartalmára figyelemmel - a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontja értelmében - a tényállás pontosítása, kiegészítése szükséges a következők szerint:

A vádlott büntetve nem volt.

A vádlott elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban nem szenved és a terhére rótt cselekmény idején sem szenvedett.

A születésre 2006. december 13. napján került sor.

A vádlott a gyermek arcát, száját kis-közepes erővel leszorította, ily módon néhány perc alatt előidézte elhúzódó fulladás általi halálát.

Az újszülöttnak nem volt olyan fejlődési rendellenessége vagy szervi elváltozása, amely a halál bekövetkezésében szerepet játszott volna.

E pontosításokkal és kiegészítésekkel a tényállás mindenben megalapozott és összhangba került a boncolást végző igazságügyi orvosszakértők, valamint az Egészségügyi Tudományos Tanács szakvéleményével, továbbá tanú vallomásával. Az ítélet tábla tehát nem észlelt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéseket vagy megalapozatlanságot.

A pontosított, kiegészített és a Be. 352. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó tényállásból a megyei bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is helyes és törvényes, azonban a bűncselekmény rendelkező részben írt megnevezése pontatlan. Az ítélet tábla ezért a BKv. 61-ben írtak szerint értelmezve a Be. 258. §-a (2) bekezdésének d/ pontját kizárólag a különös részi alcím (emberölés) megjelölésével helyesbítette a bűncselekmény megnevezését.

Az eshetőleges ölési szándékra levont következtetés is helyes, ugyanakkor ez utóbbival kapcsolatban az elsőfokú bíróság indokolása helyesbítést, kiegészítést igényel.

Az ítélet 5. oldal 6. bekezdésében a vádlott tudattartamában az egyenes ölési szándék nem jelent meg.

Mellőzi az ítélet tábla az ítélet 10. oldal 4. bekezdésének első három mondatát, hiszen itt keverednek - az egymástól különböző fogalmak - a szándék és a célzat.

Az eddig kifejtettekre tekintettel a védő felmentést célzó jogorvoslata sem foghatott helyt, hiszen az a mérlegeléssel megállapított tényállást támadta, amely megalapozott tényállás esetén eredményre nem vezethet.

Itt utal arra az ítélőtábla, hogy nem helytálló a védelem azon kifogása, hogy bizonyítási indítványának elutasítását az elsőfokú bíróság nem indokolta meg a határozatában. Az ítélet 8. oldal 6. bekezdése bár valóban nem nevesíti, de tartalmát tekintve a védői indítvány elutasításának indokát tartalmazza.

A megyei bíróság feltárta a vádlott javára és terhére figyelembe vehető bűnösségi körülményeket, amelyeket nyomatékuknak megfelelően értékelt. Az enyhítő rendelkezés szinte teljes mértékű kimerítésével kiszabott 6 év börtönbüntetés - a mellékbüntetéssel együtt - arányos az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel, ezért annak további enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A vádlott fiatal felnőtt korára és személyiségére tekintettel ugyancsak helyes a fegyház fokozat helyett a börtön alkalmazása.

Az eddig írtakra tekintettel a másodfokú bíróság a megyei bíróság ítéletét a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Végezetül az ítélőtábla az első fokú ítélet bevezető részéből a 2009. június 3. napja előtti tárgyalási napokra történő hivatkozást mellőzi, hiszen e napon (hat hónap eltelte miatt) a tárgyalást előlről kellett kezdeni.

Ezen túl rögzítette a másodfokú bíróság a vádlott új személyi igazolványának a számát.

D e b r e c e n , 2009. november 3. napján

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Elek Margit sk. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 13.B.280/2007/30. számú ítélete a másodfokú végzéssel jogerős és végrehajtható.

D e b r e c e n , 2009. november 3. napján

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke